

Chị Dậu Năm 2019.

Chu Tất Tiến.

Buổi sáng tháng 9 năm 2019 không khí thật oi nồng. Chị Dậu đang cố ru thằng bé ngủ trên võng bằng những câu ca dao xưa xưa xưa xưa:

Ai ơi nhớ lấy câu này

Cướp đêm là giặc cướp ngày là quan

Ngừng một lúc, chị ngâm thêm câu mới:

Bây giờ quan chức tranh ăn

Cướp đêm dùng súng, dùng văn cướp ngày

Ngâm xong, chị ngồi thờ người ra. Nhớ lại hồi còn trẻ, chạy theo những đồng chí du kích xã để nghe lời Bác Hồ trên loa phóng thanh phát mỗi ngày 5,7 lần, vừa mở mắt ra đã phát, nghe mãi thành thuộc lòng:

Còn non, còn nước, còn người

Thắng giặc Mỹ, ta sẽ xây dựng hơn mười ngày nay!

Dù khó khăn gian khổ đến mấy, nhân dân ta nhất định sẽ hoàn toàn thắng lợi.

Đế quốc Mỹ nhất định phải cút khỏi nước ta.

Tổ quốc ta nhất định sẽ thống nhất.

Đồng bào Nam Bắc nhất định sẽ sum họp một nhà.

Nước ta sẽ có vinh dự lớn là một nước nhỏ mà đã anh dũng đánh thắng hai đế quốc to – là Pháp và Mỹ; và đã góp phần xứng đáng vào phong trào giải phóng dân tộc.

Hồi đó, chị học thuộc lòng những câu đầy hùng khí của Bác, mỗi khi đọc lại, chị lại ứa nước mắt ra, sung sướng, tưởng tượng đến ngày giặc Mỹ cút khỏi miền Nam ruột thịt thì đồng bào cả nước hạnh phúc biết bao. Mẹ chị, Bố chị sẽ không còn phải kéo cây thay trâu, chị sẽ được cấp cặp đi học như mấy đứa ở thủ đô, sẽ có quần áo mới, không phải mặc quần lủng đít, quần vá như tổ quạ này... Nhớ đến đây, tự nhiên chị buột miệng:

- Mà bố nó! Toàn nói dối!

Ngay sau ngày Thống Nhất, mọi người mừng vui cứ như phát điên, phát rồ. Giải Phóng miền Nam rồi! Thống Nhất rồi! Hạnh Phúc rồi... Ai ai cũng nhẩy nhót, vui mừng. Chị Đền cuối xóm, đem hết quần áo rách ra, xé toang, rồi đốt khói um lên. Đồng chí Đuội chủ tịch xã phải chạy đến xách nước dập tắt và mắng ầm lên:

- Cái chị kia! Hượm đã! Vừa vừa phải phải thôi chứ! Chờ lệnh trên!

Chị Đền quát lại:

- Sao lại nói, thắng Mỹ rồi, ta sẽ giàu hơn mười lần?

Cả xã cười ầm.

Ngày vui ngắn chẳng đầy gang. Ngay sau đó, có loa phát là “*nhân dân kiên trì chờ đợi. Hiện nay còn cần thất lưng, buộc bụng một thời gian ngắn nữa*”. Và “vũ như cần”, nghĩa là vẫn xếp hàng chờ mua gạo, mỗi nhà được 5 ký cho cả tháng, vẫn phải ăn cháo với cà. Lâu lâu được xã phát cho cái vỏ xe đạp, cái ruột xe đạp, hoặc 2 cái bàn đạp xe đạp. Mà khốn nạn thật! Phát 2 cái ruột xe đạp thì một cái xoắn như lò xo, một cái dính chùm như con giun, gỡ ra là rách. Hai cái bàn đạp xe đạp thì đều ở bên trái hoặc bên phải... Chỉ có Xã bộ ưu tiên lựa trước, cái nào tốt thì giữ còn đồ dỏm như thế thì phát cho dân. Mà cũng phải xếp hàng cả ngày. Rồi lâu lâu thì được xướng làm cá phát cho cái đầu cá và cái xương sống cá, mang về nấu cái đầu cá và xương cá cho chín như đi rồi nhai tất tần tật.

Hồi giải phóng xong thì đói ơi là đói! Vì bao nhiêu gạo, đồ ăn, thức uống dồn cả vào Nam hết rồi. Nhiều làng trở thành ăn mày, kéo nhau lên tỉnh, nằm vạ. Tỉnh thì cứ tuyên truyền “chờ đợi, chờ đợi”.. ai không chịu chờ mà làm toáng lên thì bị du kích đến trói nghiêng... Nhân dân khôn ngoan thì đi buôn lậu, thậm thụt với Hợp tác xã, với thuế vụ, mua được bao gạo, ký thịt, chờ sau xe, băng rừng, lội suối, mang qua xã khác mà bán lại. Nếu công an mà bắt được thì khốn nạn, mất cả xe đạp! Mãi vài năm sau, cả nước sắp chết đói cả lũ, đồng chí Chủ Tịch nước mới ra lệnh “**cởi trói kinh tế**”, thì mới có chút thịt.

Nghĩ đến đây, chị Dậu lại văng ra tiếng chửi:

- Mà bố nó. Cái chó gì là cởi trói kinh tế? Thế là trước đây kinh tế vẫn bị trói à?

Rồi chị lại lan man nghĩ và nhớ. Mấy họ hàng của chị, có họ hàng xa với người miền Nam, đi vào thăm, mới té ngựa ra, là miền Nam giàu sang gấp trăm vạn miền Bắc. Cái gì cũng có. Dân quèn, ai ai cũng có đủ 3 cái “đ”: Đồng, đài, đập, Nghĩa là đồng hồ, đài phát tuyến, và xe đạp. Mà đồng toàn là không người lái nhé! Cứ tự động chạy, chỉ giờ, không phải lên giây rẹt rẹt. Lại có mấy cái cửa sổ, nói ngày, tháng nhé! Mấy bộ đội vào Nam cứ

mê đi. Thấy cái nồi ngòi trên cái cốc thì thèm lắm, uống vào tỉnh cả người.. Miền Nam nó giàu thật. Mỹ viện trợ mà! Đồ Mỹ đầy đường.. Mấy cái đồ mà miền Nam vất đi, mang về Bắc cũng còn sang lắm. Bác Vạn mang về làng được mấy cái vỏ bút xanh đỏ, mấy cái bật lửa, thích lắm, ngòi kỳ cách sửa suốt ngày rồi đi khoe cả xóm.

Nghĩ đến đây, chị Dậu “hừ” một cái.

Hồi đó, cứ lo đánh Mỹ cứu nước bây giờ thì đang nản nỉ Mỹ trở lại. Hồi đó, hễ nói đến chữ “đế quốc Mỹ” mà không kèm theo chữ Đ.M. nó, thì ăn no đờn. Bây giờ thì các đồng chí đua nhau đi học tiếng Mỹ, đến tên mấy con chó xồm cũng đặt tên theo Mỹ. Con thì đặt là ..Mẹt.. Lờ... à không.. Mọc ... Lìn... À...Mà.. ri.. lìn... Con thì đặt là... là ...Lắc .. lắ.. lắ.. cu! À .. không.. lắ.. lắ .. ky! Rồi quần quần áo áo... cứ bắt chước theo Mỹ ráo. Chẳng bù hồi mới bầy lăm, còn đi dép lẹp xẹp, áo cụt tay bỏ ngoài quần.. Bây giờ thì con cháu mấy đồng chí chủ tịch thì huỳnh hoang khoe đồ Mỹ, đồng Mỹ, đài Mỹ, đạp Mỹ... cái đeo gì cũng Mỹ.. Mỹ...

Có tiếng chó sủa, chị Dậu ngoảnh đầu ra cửa, tưởng anh Dậu về, nhưng không thấy bóng người, chỉ thấy bóng chó chạy qua chạy lại. Chị Dậu lại tiếp dòng tư tưởng miên man. Xã hội chủ nghĩa cái con mẹ nó! Toàn làm giàu cho mấy lãnh đạo. Dân mà bị họa Trung Quốc, nhà nước không bênh, lại còn bắt giam. Đấy! cái vụ Phọc .. phọc.. gì đó, mà nghe nói Trung Quốc xả thuốc độc xuống biển, dân chết đói nhân rằng, nhà nước lại còn bênh đàn anh, cứ mang 16 chữ vàng ra mà dọa dân. Đứa nào chống đối thì. A lê hấp.. công liên...

Mới nghĩ tới đây, chợt nghe tiếng chân bước lẹp xẹp trước cửa, chị Dậu ngoái đầu ra, thấy anh Dậu đang lê từng bước mệt mỏi vào, chị vội vã đứng lên, bước tới đỡ lấy cánh tay anh Dậu, lo lắng hỏi:

- Nhà em làm sao thế? Có mệt lắm không?

Không đợi anh Dậu trả lời, chị lấy cái quạt giấy ra quạt cho chồng:

- Nhà em uống tí nước mưa cho tỉnh nhá!

Anh Dậu vật người ra chiếc chiếu cói, xoa tay:

- Thôi... không cần đâu. Đây đang rối beng cả bụng lên...

Chị Dậu ngồi xếp xuống bên chồng, quạt quạt:

- Rối gì mà rối! Nghe nói trước Tết này, Bác Trọng sang Mỹ... biết đâu ta lại chẳng đổi đời!

Anh Dậu “hừ” một tiếng, một bên khóe mép nhếch lên:

- Đổi cái con bà nó chứ! Đổi để mấy thằng lãnh đạo thành tỷ phú, thành cướp ngày. Đổi để cho dân nghèo thành rách, dân rách thành ăn mày.

Rồi anh chửi thề:

- Đ.M. chúng nó. Toàn là quân cướp! Chúng nó bây giờ giàu bạc tỷ, bạc muôn, còn dân thì chỉ còn cái khổ rách, lòi cả cu ra...

Vội vã lấy tay bịt miệng chồng, chị Dậu quạt phành phạch như muốn thổi gió cho bay đi mấy chữ phản động đó:

- Nhà em! Nhà em! Chớ có nói cái chữ ấy nữa nhé. Bức vách có tai đấy!

Rồi chị thì thầm:

- Nhà em có biết ở trên tỉnh, có mấy người chỉ đến chỗ cúng mấy anh hùng liệt sĩ chống Trung Quốc năm 79 đó mà bị bắt nhốt hết. Cả mấy người đi cắm hoa nữa.

Giọng chị càng ngày càng nhỏ đi:

- Nghe đồng chí công an trên tỉnh nói là “chỉ thị hành lệnh của Đảng, mà Đảng bây giờ lại lệ thuộc các đồng chí Trung Quốc. Hễ ai nói động đến mấy chữ.. “môi”...răng gì đó.

Chị Dậu nhăn mặt, cố vận dụng trí nhớ, rồi một lúc, “À” lên:

- Nhớ rồi, hễ ai dám nói là “răng cắn môi rách” là đi tù mút chỉ luôn...

Cả hai vợ chồng đột nhiên im lặng. Anh Dậu nằm vắt chân chữ ngũ, một tay che mắt, một tay buông thõng bên sườn, thờ dãi. Để chừng như muốn làm cho chồng vui, chị Dậu cười cười:

- Nhà em có biết chuyện đồng chí Tiến Sĩ gì đó, làm cái chức gì về môi.... Môi.. trường.. gì đó, phát biểu là để chống lụt, mỗi nhà phải có 1 cái lu lớn, để khi lụt thì múc nước đổ vào lu, thế là hết lụt!

Anh Dậu bật lên, chửi thề nữa:

- Đ.M. nói thế chó nó cũng không nghe được! Con mụ này, chắc cái đít thì to như đít bò, đầu thì nhỏ như đầu chuột!

Chị Dậu cười hình hích:

- Nhà em ví von gì mà hay thế! Đít với đầu!

Lặng yên một lúc, chị Dậu cúi xuống, hỏi nhỏ:

- Thế .. thế .. nhà em có nghe nói gì về việc di dời nhà cửa không? Nhà mình thuộc diện thương binh, chắc được miễn, phải không?

Anh Dậu vẫn nằm dài trên chiếu, lắc đầu:

- Thương binh thì ăn thua mẹ gì? Bác Cội ở xóm trên đưa cả giấy liệt sĩ của anh Cội, rồi Huân Chương Chống Mỹ nữa, mà cũng bị đuổi nữa là. Thím Thóc trình cả giấy chứng nhận “Mẹ Vê Vang”, “Mẹ chiến sĩ” mà cũng bị đuổi luôn. Mình thương binh chả là cái thứ chó gì.

Chị Dậu đột nhiên nổi lời đĩnh:

- Thế thì còn thế thống gì nữa? Còn ác hơn cả thời Thực Dân Tây nữa à? Bọn nó có còn lương tâm không? Trời cao đất dày ạ!

Rồi chị quay ra cửa, khóc rống lên:

- Ôi! Bác Hồ ơi! Bác lừa chúng cháu chết cả rồi!

Vừa lúc ấy, có tiếng chân nhiều người xầm xập chạy đến. Một số thanh niên gậy gộc, tay đao, tay súng, ồ ạt tiến vào. Tên đi đầu chỉ tay vào chị Dậu:

- Lày! Chị kia! Chị gọi Bác Hồ nằm rì thế? Chị muốn tuyên truyền phản động hả?

Như bếp than đang âm ỉ được một giọt dầu hôi đổ vào, chị Dậu đứng bật dậy, cũng chỉ tay vào tên cầm đầu:

- Tuyên truyền phản động hả? Mà nói sao? Tao mà tuyên truyền phản động hả? Mà có biết mà đang nói với ai không? Tao này! Tao là dân quân du kích xã Đồng Điều đây! Tao tuyên truyền phản động ở cái lỗ nào?

Nghe vợ nói lớn, anh Dậu cố chống tay ngồi dậy, giơ tay can vợ:

- Thôi, mình ơi! Giữ mồm giữ miệng! Thời buổi này, con chó con mèo cũng không dám kêu nữa là! Mình nói hăng thế, chúng nó lại chụp mũ..

Một đứa con gái mặt đỏ chảng đỏ chịt, hùng hổ tiến lại, một tay chống bẹn, một tay xia vào mặt anh Dậu:

- Lày! Anh ló điều ngoa thế? Anh ló chụp mũ nhà anh hả? Đây đeo thêm chụp mũ nhá! Đây muốn bắt ai thì bắt, muốn nhốt ai thì nhốt, đeo cần chụp mũ.

Chị Dậu nổi sung lên, bước một bước lại chỗ đứa con gái đỏ chảng đỏ chịt kia, vung tay tát nó một cái:

- Mà đừng có hỗn với chồng tao, đồ con đĩ non! Mà tưởng mà làm Ban Văn Hóa là mà muốn làm giỏi làm đất gì thì làm hả? Tao vả vỡ họng mà ra bây giờ! Lúc tao làm du kích, mà còn ở trường tắm ao mà! Mà có nhớ lúc mà bị đĩa chui vào đít, mà khóc như cha chết, tao phải gấp đĩa ra cho mà..

Bị tát sưng cả má, con nhỏ đỏ kia cũng nổi hung, té tát:

- Nhà chị dám đánh chính quyền hả!

Rồi quay lại đám lâu la đứng sau:

- Các đồng chí! Bắt nhốt con mẹ lày cho tao. Ló dám chống đối chính quyền! Tấn công nhà lược!

Vừa lúc ấy, một bóng lùn lùn mập mập tiến vào, gạt tay con bé đỏ ra, nói:

- Thôi, đồng chí Bê! Đồng chí không được nóng. Để tôi giải quyết.

Anh Dậu đang ngồi bệt dưới đấy, thấy người vừa tới, vội bật dậy, chắp tay vái:

- Chào đồng chí chủ tịch xã.

Người mới đến là Chủ Tịch Xã Đồng Điều, dáng điệu thông thả hơn mấy tên du côn kia, nói chậm rãi:

- Anh chị phải hiểu là đây chủ trương của Nhà Nước, không phải của chúng tôi. Xã được lệnh phải đổi diện đất của anh chị thành đất Quốc Phòng, để giải quyết tình trạng thiếu cơ sở hoạt động. Anh chị cứ nghe lời chúng tôi đi, nhận tiền bồi thường rồi chúng tôi sẽ giải quyết cho anh chị nơi ăn chốn ở mới tốt đẹp hơn.

Anh Dậu cười khẩy:

- Tốt đẹp hơn? Bồi thường à? Bồi thường được bao nhiêu? Đất của chúng tôi giá bốn trăm ngàn một thước vuông, xã bồi thường bốn chục ngàn một thước vuông, như vậy cũng coi như ăn cướp rồi. Nếu chúng tôi nhận tiền bồi thường rồi đi mua đất ở thành phố giá 4 triệu đồng một thước, thế thì chúng tôi có đủ tiền để mua một cái nhà xí ở đó không? Không mua được nhà, không có chỗ ở thì chỉ lang thang ngủ bờ ngủ bụi cho đến khi công an đến bắt nhốt về tội du đãng hả?

Ông chủ tịch xã gãi đầu:

- Cái này.. cái này không phải do chúng tôi đặt ra. Nhà Nước đặt tiêu chuẩn rõ ràng rồi. Nếu đồng chí chịu chuyển chỗ ở, Nhà nước sẽ cấp sổ đỏ cho gia đình đồng chí ở chỗ mới, đừng lo!

Anh Dậu ngửa mặt lên trời, cười khàng khặc:

- Sổ đỏ? Cầm lấy cái sổ đỏ chết tiệt ấy để mang nợ suốt kiếp à! Đ.M. Mỗi gia đình nhận sổ đỏ, chưa biết chỗ ở mới có ở được không, đã phải viết giấy nợ Nhà Nước vài trăm triệu đồng! Lấy tiền đâu ra mà

giả? Cờn trường ra, bán cả quần xịp cũng không biết giả nợ đến mấy kiếp! Chúng tôi đang có nhà ở, khi không khi không bị nhà nước đuổi nhà, cho một miếng sổ đỏ bằng bàn tay, rồi biến thành thằng mang nợ phải trả nợ lãi mẹ lãi con. Mà cũng đéo đào đâu ra tiền mà trả. Tiền ăn không có lấy cái con c. gì mà trả.

Càng nói, anh Dậu càng như mê đi:

- Mẹ kiếp! Tôi đi bộ đội, để lại mặt trận một nửa cái bàn chân, bây giờ què không ra què, đi thẳng không ra đi thẳng, có một miếng đất bằng cái lờ bà Nữ Oa cũng bị Nhà Nước đê ra, đòi lấy, nếu không giao cho nhà nước thì bị dán vào miệng cái bản án Chống đối người thi hành công vụ. Rồi bị kéo lê đi như con chó. Mà con chó cũng còn hơn con người nhá! Con chó của ông chủ tịch Xã được ăn mỗi ngày một miếng thịt bò, tiền là tiền viện trợ xóa đói giảm nghèo đó mà! Còn tôi, thương tích đầy mình, đéo có khi nào được ăn một miếng thịt bò to như miếng thịt của con chó của ông chủ tịch!

Ông chủ tịch nghe đến đây thì xạm mặt, áp úng:

- Tôi nói anh là vì tình đồng chí. Anh nên nhanh chóng giao nhà cửa cho nhà Nước, rồi lên tỉnh ở!

Nghe đến chữ “lên Tỉnh ở”, anh Dậu như nổi điên:

- Hà! Lên tỉnh ở hả? Đã nói là đéo mua được một cái nhà xí ở trên tỉnh thì lên làm gì? Mà cho dù có mua được một cái nhà xí, thì làm gì mà ăn hả? Đờn nhà tôi, bốn đờn cố nông, chuyên làm ruộng thuê, nay lên tỉnh, đéo có nghề ngỗng gì, thì chỉ đi ăn mày! Mà nhà tôi không có má ăn mày! Chỉ có ông Chủ Tịch Huyện, ngày trước 75 thì vẫn đi ăn mày, nay lên chủ tịch huyện thì nhà lớn, nhà nhỏ, vợ lớn, vợ nhỏ.. Tôi thì đéo biết làm gì chỉ biết cấy ruộng, rồi cầm súng, bây giờ lại tiếp tục đi cấy ruộng thuê cho người ta, cho bà vợ nhỏ của ông Bí Thư Huyện. Mà cũng đéo yên thân! Bây giờ lại bị đuổi đi..

Chị Dậu thấy chồng nổi nóng thì cũng nóng theo. Chị gào lớn:

- Ôi giờ cao đất dày ơi! Ôi làng nước ơi! Xem đây này. Bác Hồ bảo chúng tôi đi chiến đấu, thắng Mỹ ta sẽ xây lại bằng mười, bây giờ chồng tôi là thương binh bậc một, mà nhà chúng tôi cũng bị cướp, lấy cái gì là mười đây? Có mười có lỗ đít! Mười cái lờ què ấy!

Một tên ranh con, cầm khẩu súng Aka, hùng hổ chĩa vào chị Dậu:

- A! Cái con mụ này! Cho ăn cơm không ăn, nại muốn ăn cứt!

Rồi nó hô lớn:

- Các đồng chí! Nhốt con mẹ này vào tù cho tao! Có gì thì tao chịu!

Anh Dậu tức tối chỉ tay vào mặt nó:

- Luật ở đâu ra mà đòi nhốt với giam, hả thằng công an con kia?

Tên Công an cười hì hì:

- Luật hả? Luật ở miệng tao này! Cái gì tao muốn làm là tự nhiên nó thành luật! Mày có tức không?

Chị Dậu xía xói vào mặt tên công an:

- Má mẹ chúng mày nhá! Vào đồn công an hả? Vào đấy bằng chân, mà ra bằng cẳng hả? Vào đấy thì hôm trước hôm sau, tụi mày đến nhà, báo cáo là anh ấy đã treo cổ tự tử bằng giầy giầy rồi! Tao đây không có ngu mà vào đồn với chúng mày! Tao không vào mày làm gì tao? Ngày xưa bọn Lý trưởng, trương tuần còn không dám mó vào người tao nữa là bọn công an chúng mày...

Tên công an quát mắng:

- Nhà chị không muốn vào cũng phải vào!

Rồi nó lẩm bẩm:

- Lý Trưởng, Trương Tuần đéo có quyền bằng tao.

Để chứng minh quyền lực, nó quay lại, hô lớn:

- Các đồng chí nghe lệnh tôi! Trói gô vợ chồng con mụ này lại vì chúng dó chống đối người thừa hành công vụ.

Tên Chủ tịch xã định giơ tay ngăn cản, nhưng lũ lâu la đã hùng hổ nhảy vào trong nhà, tay nắm chân đá, lôi kéo anh Dậu, chị Dậu lê lét dưới đất, áo quần xơ bung. Anh Dậu cố chống cự lại nhưng bọn kia đông quá lại như lũ chó đói nên chỉ một lát là hại vợ chồng như hai cái xác bị nhóm công an cầm chân lôi xềnh xệch đi ra ngoài cổng. Chị Dậu cố đẩy tên công an ngã dúi, rồi vọt chạy ra đường tụt quần áo ra, phô cái mông trắng hếu, bộ ngực dúm dó như miếng giẻ rách, rồi tru tréo lên:

- Ôi giờ cao đất dày ơi! Hàng xóm ơi! Hàng xóm ơi! Coi bọn công an nó hãm hiếp tôi này! Ôi Bác Hồ ơi!

Anh Dậu đang bị lôi đi dưới đất, nghe chị Dậu gọi Bác Hồ, anh cố nhồm dậy, gào lên:

- Bác Hồ cái con c. tao nè! Đ. Mẹ Bác Hồ và lũ ăn cướp! Đ. Mẹ chúng mày! Chúng mày chỉ là một lũ cướp ngày.

Một tên công an giơ chân đạp vào mồm anh Dậu, hần học:

- Đ. Mẹ mày! Lũ dân ngu! Bây giờ mới biết thì trễ rồi con ạ!

Phía sau, ông chủ tịch xã lẩm bẩm:

- Thế là xong một vụ cưỡng chế! Nhanh quá! Phên này báo cáo lên trên, thế nào cũng được thưởng!

Trong một căn buồng nhỏ, bỗng có tiếng khóc òa lên của một đứa trẻ:

- Bố ơi! Mẹ ơi! Bố Mẹ ...ẹ..e....e...

Xa xa có tiếng chó sủa ầm ĩ như một hội chợ chó dại..

Chu Tất Tiến.